

5te April 1855, med et Tillæg af 50 pCt., faae 112 Rd. 3 Mk., men efter Udkastets § 1 faaer han 120 Rd. Forholdet eller Misforholdet, om jeg saa maa kalde det, stiger derved, og naar Gagen er 900 Rd., bliver Forskjellen især ganske paafaldende; thi den Gifte med 900 Rd. i Gage kunde efter Loven af 5te April 1855 med Tillæg af 50 pCt., kun faae 150 Rd., medens han efter Regelen i Lovudkastets § 1 vilde faae 240 Rd. Læger man nu den ved en saadan Beregning udkomne Forskiel i Totalsummen, plus den Afgang i Summen, beregnet efter § 7, som den Omstændighed medfører, at ingen Ugift med en Gage imellem 400 og 900 Rd. og ingen Gift med 900 Rd. eller derover fik Noget, saa forekommer det mig ganske klart, at der efter § 7 maa komme en langt mindre Sum til Uddeling end efter Regelen i § 1, og jeg indseer derfor ikke, hvorledes det er muligt, at nogen af disse ikke pensionsberettigede Embeds- og Bestillingsmænd kan faae bedre Tillæg efter § 7 end efter § 1 paa anden Maade end derved, at det, som Enkelte faae rigeligere, maa ligefrem tages fra Andre, som da faae saa meget mindre. — Foruden dette lægger jeg, som jeg allerede ved første Behandling udtalte, ganske særdeles Vægt paa den Grundforskjellighed, der finder Sted i § 1 og § 7, idet § 1, i Overensstemmelse med Lovens Titel, viser sig som en ligefrem Gageforbedringslov, medens § 7 viser sig som en ligefrem Understøttelseslov, og jeg kan gjentage, hvad jeg sidst yttrede, at det maa forudsættes, og jeg lægger til, det bør forudsættes og bør ønskes, at alle Vedkommende hellere tage selv et mindre Tillæg ifølge en Lovregel, end et noget større Beløb, som berøver ene og alene paa deres Forfattedes Skjon.

Den ærede Ordfører har anført Noget, der skulde godtgjøre, at jeg ved den Maade, hvor paa jeg har betragtet det foreliggende Lovforslag, skulde komme i Modsigelse med mine Udtalelser under Behandlingen af den Dyrtidslov, som udkom under 5te April 1855, idet jeg da udtalte, at jeg havde en saadan Tillid til vedkommende Minister, at jeg ikke vilde have Noget imod at overlade ham Summen, som der da var Tale om, til Fordeling efter bedste

Skjon; men jeg troer dog virkelig, at det er en Misforstaaelse, naar den meget ærede Ordfører antager, at der ligger nogen Modsigelse i de paapegede Udtalelser. Dengang var der Tale om noget ganske Andet, nemlig blot om en Understøttelse i Trang, medens der nu er Tale om en heel Gagelov, om end midlertidig; der var dengang Tale om, at Udgangen til at erholde den Understøttelse, som det da gjaldt om, var betinget af forskjellige Omstændigheder, som kun Administrationen kunde bedømme. Udgangen var f. Ex. knyttet til, om Vedkommende var formuende eller ikke formuende; det var naturligtvis noget ganske Andet, og jeg kunde da meget vel efter Sagens hele Stilling komme til at ansee det for at være en Vel, man kunde vælge, at overlade Fordelingen til Ministeren. Der var desuden dengang ikke Tale om en saadan Sum som den, der nu er Spørgsmaal om. Jeg kan iøvrigt, da der er blevet henkastet Uttringer om Tillid eller ikke Tillid, gjerne tilføie, at, dersom der nu forelaa et Forslag, som ligefrem tilkendegav sig som tilsigtende en simpel Understøttelse, som navnlig skulde være betinget af, om Vedkommende vare formuende eller ikke formuende, var det ikke umuligt, at jeg endnu kunde sige det Samme, som jeg sagde dengang, at jeg har den Tillid til de høit ærede Ministre, at jeg maaskee ikke vilde være saa bange for at give min Stemme dertil. Men herom er Spørgsmaalet jo ikke nu. Jeg troer saaledes slet ikke, at Ordførerens Sammenligninger passe.

Næst disse Uttringer skal jeg blot endnu gjøre opmærksom paa et Par Omstændigheder. Den ærede Finansminister, der nu ikke længere har med Kongerigets særlige Finantser at gjøre, modfattede sig under Forhandlingerne om Loven af 5te April bestemt at modtage en Bemyndigelse til den Fordeling, som der dengang var Tale om, og derfor fik Loven den Form, som den fik. Jeg veed heller ikke rettere, end at dette er det første Tilfælde, hvor man vil give alene i Administrationens Haand at fordele efter Lykke; og jeg skal navnlig tillade mig udtrykkelig at gjøre opmærksom paa en kongelig Resolution af 17. Mai 1847, som angaaer en overordentlig Hjælp i Anledning af de da sted-